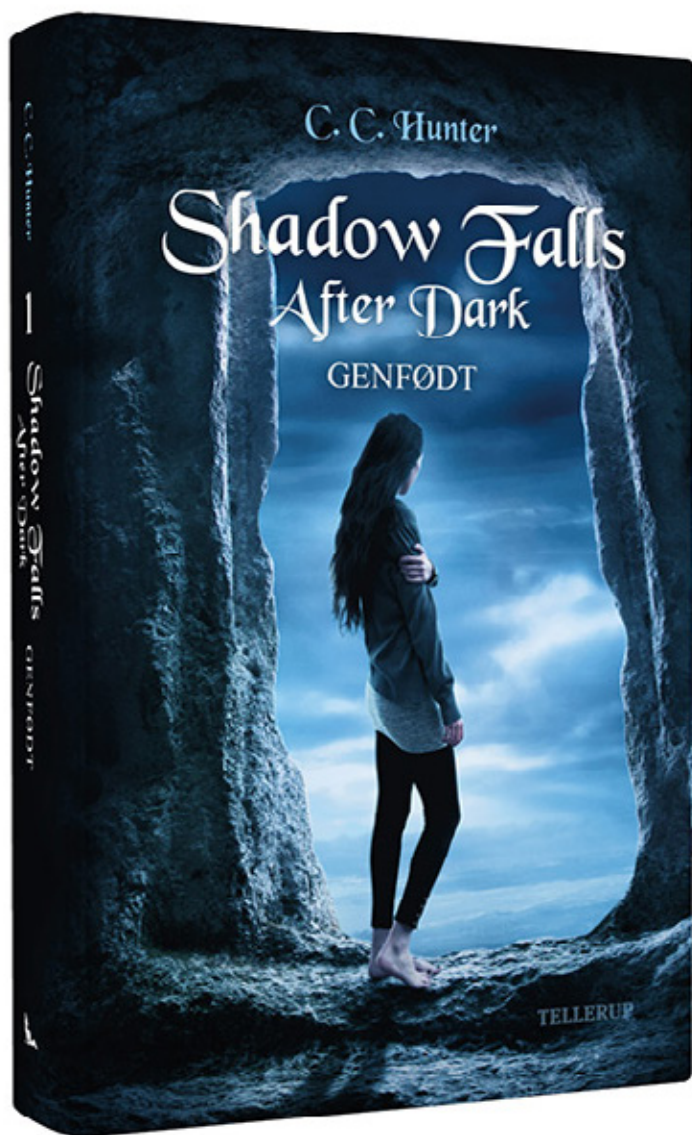

LÆS STARTEN AF:

Kapitel 1

Monstret kom farende ned mod Della Tsang gennem den månebelyste gyde. Hun kunne tydeligt se dets gule hugtænder, lange kløer og spidse horn. Det mindede om en gargoyle i overstørrelse, men hun havde ingen anelse om hvad det var for en skabning.

Det var i hvert fald ikke en vampyr. Dertil var den alt for hæslig.

Måske en rabiesmittet varulv. Dem havde hun hørt om, men aldrig set.

Hun prøvede at koncentrere sig om at aflæse monstrets hjernemønster. Hver eneste overnaturlig art havde et hjernemønster, og alle overnaturlige kunne aflæse det, men monstret bevægede sig for hurtigt til at hun kunne danne sig bare et svagt indtryk.

Men én ting var sikker: uhyret havde ikke fredelige hensigter. Den ondskab der lyste ud af dets blodrøde øjne var et tydeligt signal om hvad der ventede hende.

Hun havde to muligheder. Kamp eller flugt. Hendes hjerte hamrede. Kun kujoner stak halen mellem benene. Hun tog en dyb indånding, trak ned i overdelen af sin smølfepyjamas og gjorde sig klar til at tage imod angrebet.

Smølfepyjamas?

GENFØDT

Hvad lavede hun her i gyden i en ...?

Tågen der slørede hendes hjerne forsvandt, og hun indså at hun havde en tredje mulighed. At vågne.

Det var en drøm. Monstret var ikke virkeligt.

Alligevel syntes hun det var fejlt at flygte ud af drømmen. Della Tsang var ingen kujon. Hun sank dybere ind i mare-ridtet og ventede mens monstret nærmede sig. Det ville være over hende i løbet af sekunder.

Et.

To.

Tre.

Monstret stank af død. Et halvt skridt fra hende satte det af i et højt spring, vred sig rundt i luften over hendes hoved og landede bag hende. Della nåede ikke at reagere før det greb hende om skuldrene. Hun mærkede et skarpt stik nederst i nakken da en af dets kløer eller hugtænder borede sig gennem hendes rygrad. Hun rakte bagud og stødte på en masse løst-hængende hud, greb fat med alt hvad hun havde af kræfter og slyngede monstret over skulderen.

„Så kan du måske opføre dig ordentligt, dit modbydelige fedtbjerg!“

Et kraftigt bump gjorde Della lysvågen. I et sæt var hun ude af sengen og så halvdelen af den hovedpude hun lige havde kaldt et modbydeligt fedtbjerg stikke frem fra et hul i sin gipsvæg.

Nej – gipsvæggen var ikke hendes. Det var hendes forældres.

Hun var hjemme på den obligatoriske forældreweekend. *Hjemme?* Ordet stak i hendes bevidsthed som en splint i en betændt finger.

GENFØDT

Dette var ikke længere hendes hjem. Hendes hjem var Shadow Falls. Den kombinerede sommerlejr og kostskole som alle i den omgivende verden troede var et sted for vanskelige unge, men som i virkeligheden var stedet hvor unge født med overnaturlige evner lærte at leve med dem.

Kylie, Miranda og alle de andre var hendes venner nu. Huset her ... Hun så sig om i sit gamle værelse. Her kom hun kun tilbage en gang om måneden for at blive mindet om alt det som hendes forældre mente hun var gået glip af ved at vælge kostskolen.

Hun kiggede opgivende på puden og hullet i væggen.

Fandens!

Hvordan skulle hun forklare det for forældrene?

Ved den modsatte væg stod hendes toiletbord med det store spejl. Hun betragtede det tankefuldt et øjeblik og fik en idé. En smule ommøblering, og hullet ville være skjult bag spejlet. Hun tog mål af den højde puden sad i, og mærkede et skarp stik i nakken da hun vendte hovedet – lige på det sted hvor monstret i drømmen havde boret en klo eller en hjørnetand ind.

Hun rakte op for at gnide det ømme sted, mærkede noget koldt og klæbrigt og trak hånden til sig. Hendes fingre var røde af blod. *Hvad var nu det for noget?*

Hun tog sig forsigtigt til nakken igen og fandt noget der føltes som en stor bums. Det var måske den der havde gjort ondt og fremkaldt drømmen. Lugten af hendes eget blod mindede hende om at hun ikke havde drukket blod i to dage, men det var der ikke noget at gøre ved. At tage en blodpose med hjem på weekend var alt for risikabelt.

Under den sidste hjemmeweekend havde hun overrasket

GENFØDT

sin mor i færd med at gennemrode den bagage hun havde haft med fra Shadow Falls. Hendes mor havde været meget pinligt berørt og forsøgt sig med en forklaring som Della ønskede hun havde undladt.

„Undskyld, jeg ville bare være sikker på at der ikke var noget ... jeg er nødt til at tænke på din søster.“

„Du er måske helt holdt op med at tænke på mig?“ havde Della spurgt. Det var ikke hendes mistanke om at hun tog stoffer der gjorde ondt. Det var tanken om at hun åbenbart helt havde afskrevet hende. Hun havde forladt værelset inden hendes mor nåede at svare, så hun slap for at høre den benægtelse som hendes mors hjerterytmeforsøg ville afsløre som en løgn.

Della skubbede det fra sig, tog en renseserviet fra pakken på natbordet og pressede den mod bumsen. Da blødningen så ud til at være standset, smed hun servietten i papirkurven, halede puden ud af hullet i væggen og løftede toiletbordet over til den så spejlet dækkede hullet.

Hun trådte tilbage, kontrollerede at toiletbordet stod som det skulle og sukkede lettet. De ville aldrig opdage hullet – eller i hvert fald ikke foreløbig. Hvis hendes far en dag fandt det, ringede han sikkert og gentog endnu en gang hvor skuffet han var over hende. Men hellere høre det om et par uger eller måneder end nu og her.

Hun kiggede i spejlet og bed sig i læben. Monstre skræmte hende ikke – hverken i drømme eller i virkeligheden – men tanken om forældrenes skuffelse fik hende til at føle sig som en lille fortabt pige igen.

Hver eneste forandring der var sket med hende siden hendes forvandling til vampyr, var blevet opfattet som oprørsforsøg af forældrene. De havde afskrevet hende som en utaknemme-

GENFØDT

lig og ustyrlig teenager – muligvis på stoffer eller gravid – som havde sat sig for at ødelægge både deres og sit eget liv. Men hellere lade dem tro det end at fortælle dem at hun var blevet forvandlet til et monster.

Af og til spekulerede hun på om det ikke ville have været lettere at forfalske sin egen død, sådan som mange teenagere i hendes situation valgte at gøre. Det ville gøre rasende ondt at skulle afbryde enhver forbindelse med familien, men var hun ikke allerede ved at miste dem alle sammen? Dag for dag trak de sig stadig mere tilbage fra hende. De talte næsten ikke til hende mere, og det var så længe siden hun sidst havde fået et knus at hun dårligt nok kunne huske hvordan det føltes. Og der var en del af hende som savnede dem så forfærdeligt at hun havde lyst til at skribe at det ikke var hendes fejl. Hun havde ikke bedt om at blive forvandlet til vampyr.

„Hvad laver du?“

Della vendte sig med et sæt. Med sine vampyrsanser kunne hun normalt høre sin søster vende sig i sengen selv om deres værelser var adskilt af en bærende væg. Hvordan gik det til at hun ikke engang havde hørt hende komme ind ad døren?

„Øh ... ikke noget,“ svarede Della. „Hvorfor er du stadig oppe?“

„Jeg hørte dig ...“ Marla gjorde store øjne. „Du har flyttet toiletbordet.“

Della nikkede. „Ja, jeg kunne ikke sove og så ... så kom jeg i tanke om at det ville være rart med lidt forandring.“

„Det toiletbord er tungt!“

„Det kan godt være, men jeg har husket at spise alle mine grønsager.“

Marla rynkede panden. „Du spiste næsten ikke noget til

GENFØDT

aften. Mor er bekymret for dig.“

Det er da noget du tror, tænkte Della.

Marla så sig om. „Har du spurgt mor om lov til at flytte rundt på møblerne?“

„Hvorfor skulle hun interessere sig for det?“ spurgte Della.

„Det ved jeg ikke.“ Marla trak på skuldrene. „Men du skulle nok have spurgt.“

Della sugede tankefuldt underlæben ind mellem tænderne. Før sin forvandling ville hun sikkert have bedt om lov selv til noget så trivielt. Allerede her førte livet i Shadow Falls med flere længder. Lejrlederne, Holiday og Burnett, var måske nok temmelig strikse, men de gik ind for frihed under ansvar og gav eleverne line nok til at svinge sig eller hænge sig i. Indtil nu var Della sluppet uden om det sidste, selv om det havde været tæt på et par gange. Og i løbet af de sidste seks måneder var hun kommet til at synes om sin nye selvstændighed.

Marla kom et par skridt nærmere. Hendes lyserøde natkjole nåede hende til midt på lårene. Det gik pludselig op for Della at søsteren var ved at forandre sig. Hun var fjorten og havde mistet sit lillepigelook. Hendes lange hår var mørkere end Dellas. Marla lignede deres far mest. Mere asiatisk. Della gik ud fra at det glædede ham.

„Er du okay?“ spurgte Marla.

Hun rakte ud efter Della og lukkede hånden om hendes arm inden Della nåede at trække sig væk.

„Jeg har det fint,“ svarede Della.

Marla skar ansigt. „Du er stadig kold at røre ved. Og du er ikke dig selv mere. Du virker så vred hele tiden.“

Ja, fordi jeg er sulten! „Jeg fejler ikke noget. Du må hellere gå i seng igen.“

GENFØDT

Marla rørte sig ikke. „Jeg vil have min gamle søster tilbage.“

Della mærkede tårerne presse på. Noget i hende ønskede også den gamle Della tilbage. I Shadow Falls græd hun sjældent, men herhjemme havde hun lettere til tårer. Var det fordi hun følte sig mere som menneske her? Eller fordi hun følte sig som det monster de ville anse hende for at være hvis de kendte sandheden?

„Far er meget bekymret for dig,“ fortsatte Marla. „Jeg hørte ham og mor tale om det forleden aften. De troede jeg lå og sov. Han sagde at du mindede ham om hans bror. Han blev også så kold og vanskelig at have med at gøre. Og så døde han. Du dør ikke, vel?“

Della tog sig sammen og forsøgte at fordøje hvad Marla havde sagt. „Det kan ikke være rigtigt. Far har aldrig haft en bror.“

„Jeg vidste heller ikke noget om ham. Jeg spurgte mor senere, og hun fortalte at far havde en tvillingebror som omkom ved en bilulykke.“

„Hvorfor har han aldrig talt om ham?“ spurgte Della.

„Du ved hvordan far er. Han holder alt hvad der gør ondt for sig selv. Det er derfor han aldrig taler om dig mere.“

Della mærkede en ubehagelig sugen i maven. Ordene gjorde ondt, selvom hun vidste at Marla ikke havde sagt det for at være ondskabsfuld. Hun havde den største lyst til at rulle sig sammen på sin seng og give tårerne frit løb.

Men det gik ikke. Vampyrer var ikke klynkehoveder.

To timer senere var solen endnu ikke stået op, og Della lå med hovedet hvilende på sin monsterhovedpude og stirrede op i loftet. Søvnbesvær var ikke noget nyt, men denne gang var det

GENFØDT

ikke vampyrinstinktet der holdt hende vågen. Det dunkede i bumsen i nakken. Hun ignorerede den. Der skulle mere end en øm bum til at slå hende ud.

Hun kom i tanke om et gammelt mundheld som hun tit havde hørt sin mor sige: „Stok og sten kan brække mine ben, men ord kan ikke gøre mig fortræd.“

Hendes mor tog fuldstændig fejl.

Du ved hvordan far er. Han holder alt hvad der gør ondt for sig selv. Det er derfor han aldrig taler om dig mere. Tanken om de ord var godt i gang med at knuse hendes hjerte.

Hun kom i tanke om noget andet af det Marla havde sagt. *Han sagde at du mindede ham om hans bror. Han blev også så kold og vanskelig at have med at gøre. Og så døde han.*

De tre sætninger blev ved med at køre i hovedet på hende som om de gemte på noget vigtigt. Og pludselig forstod hun hvad det var og satte sig op med et ryk. Hvad havde hendes far ment med ordet 'kold'? At hans bror var kold og fjern? Eller at han var kold at røre ved? Kunne hendes onkel have været vampyr? Var han en af dem der havde forfalsket sin egen død for at skåne familien for sandheden?

Modtageligheden for vampyrvirussen var arvelig, og hun vidste at hendes fætter, Chan, var vampyr. Desværre holdt han til sammen med rebellerne, og hun så meget sjældent noget til ham.

Men hendes fars tvilling ... hvis han mindede om hendes far, ville han være en streng mand, men også en mand med principper. En disciplinrytter til grænsen af det udholdelige. Men han ville ikke være en rebel ... ikke hvis han lignede hendes far bare en lille smule.

Men hvordan skulle hun finde ud af det, når hun ikke hav-

GENFØDT

de noget som helst at gå efter? Hun fik ikke noget ud af forældrene, og Marla havde sikkert fortalt alt hvad hun vidste.

Spørgsmålene hobede sig op. Hvad hed han? Hvor havde de boet dengang han forsvandt? Eller døde? Hun kunne ikke udelukke at han virkelig var omkommet ved den bilulykke.

En barndomserindring meldte sig pludselig. Hun så en stor bog for sig. Nej, ikke en bog, et gammelt fotoalbum som hendes far havde taget frem for at vise Marla og hende et billede af sin oldemor. Hun huskede tydeligt albummets slidte læderbind, og at han havde stillet det tilbage bagerst i barskabet i sit arbejdsværelse.

Lå det der stadig? Og hvis det gjorde, kunne det så tænkes at det indeholdt et billede af hans tvillingebror? Måske endda et billede med navn ved? Hun stod op af sengen. Hun var nødt til at se efter. Et hurtigt blik på uret viste at klokken var fire. Forældrene vågnede aldrig før ved sekstiden.

Hurtigt og lydløst forlod hun sit værelse, gik ned ad trappen og standsede uden for den lukkede dør til sin fars arbejdsværelse. Det var hans fristed, hans lille private hule i hjemmet. Hendes far var en meget reserveret person.

Hun tøvede et øjeblik. Hun havde en klump i halsen. Det føltes forkert at trænge ind på hans enemærker, men hvordan skulle hun ellers få svar på det hun ville vide?

Hun trykkede dørhåndtaget ned og gik ind. Værelset lugtede af hendes far, af hans aftershave, den specielle urtete han var så glad for og af den dyre cognac han nød et par glas af om søndagen. Minder fra den tid hun havde tilbragt sammen med ham i værelset flimrede forbi hendes indre blik. Han havde hjulpet hende med de regnestykker hun havde for hende ved skrivebordet. Samme sted havde han lært hende at

GENFØDT

spille skak, et spil han selv elskede, og derefter havde de siddet herinde og spillet mindst en gang om ugen, som regel med ham som vinder. Han spillede godt. Det var dog lykkedes hende at slå ham nogle få gange, men hun følte sig temmelig sikker på at han havde tabt med vilje for at glæde hende. Han havde altid været meget autoritær, måske ligefrem hård, men han havde elsket hende. Dengang havde hun ikke vidst at hans kærlighed afhang af at man viste ham ubetinget lydighed.

Han inviterede hende aldrig på et spil skak nu. Alt hvad der hed far-datter tid var et overstået kapitel. Men måske kunne hun finde en erstatning, en mand som forstod de vanskeligheder hun stod overfor. En mand som var parat til at støtte hende nu hvor hendes egen far havde vendt hende ryggen.

Hun knælede ned foran barskabet. Hvis hun huskede rigtigt havde faren stillet albummet ind i højre side, bag det sted hvor flasken med hans yndlingscognac havde sin faste plads. Hun flyttede flasken ned på gulvet og følte ind langs væggen, og hendes hjerte begyndte at slå lidt hurtigere da hun mærkede det gamle, slidte læderbind mod håndfladen.

Hun trak albummet ud, satte sig på gulvet og åbnede det. Først i det øjeblik faldt det hende ind at hun havde brug for lys. Hun huskede at hendes far havde en lommelygte liggende i sit skrivebord, rejste sig og gik hen og trak forsigtigt den øverste skuffe ud.

Lygten lå der stadig, og den virkede. Da hun afprøvede den, så hun noget i skuffen som fik hende til at holde vejret et øjeblik – et billede fra en skakturnering hvor hun og hendes far havde deltaget. Før i tiden havde han haft det stående på en af hylderne i bogreolen. Hun rettede lyskeglen mod det

GENFØDT

sted hvor det havde stået. Pladsen var lige så tom som hun følte sig indvendig.

Endnu mere opsat på at finde sin onkel gik hun tilbage og satte sig foran barskabet med fotoalbummet i skødet. Billederne var gamle og falmede, og selv i lommelygtens skarpe lys måtte hun knibe øjnene sammen for at se hvad de forestillede.

Hun stødte på en del sider med billeder af hendes mors familie og så ansigter som virkede velkendte, selvom de var helt nye for hende. Hun genkendte træk fra sig selv og sine forældre i dem.

På en af de sidste sider fandt hun et billede af sin farmor og sin far sammen med en dreng som lignede ham utroligt meget. Hun tog forsigtigt fotografiet ud. Det var tyndt og føltes meget skrøbeligt. Hun vendte det langsomt i hånden og bad til at der var skrevet navne på bagsiden.

Hendes hjerte sprang et par slag over da hun så håndskriften: *Feng og Chao Tsang sammen med mor*. Hendes fars navn var Chao. Feng måtte være hendes onkels navn. Billedet så ud til at være taget i Houston. Det måtte være dér hendes onkel havde opholdt sig da han blev forvandlet – eller omkom ved færdselsulykken. Hvis han var blevet vampyr, boede han måske stadig i byen. Eller i hvert fald i USA.

Hun stak forsigtigt billedet ned i lommen på sin pyjamas. Da hun ville lukke fotoalbummet, fik hun øje på et andet billede som var stukket ind bagerst i en lomme på læderbindet og tog det ud. Det forestillede en gruppe børn, to piger og to drenge. Det var temmelig kornet, men da hun så grundigt efter, genkendte hun sin far og hans tvilling. Den ene af pigerne lignede hendes faster. Hun vendte billedet, men der var ikke skrevet navne bagpå. Hun satte fotografiet tilbage, skubbede

GENFØDT

albummet ind hvor hun havde taget det og var ved at stille cognacflasken på plads da lyset blev tændt.

„For helvede da!“ udbrød hun chokeret. Det var anden gang i aften at nogen var listet ind på hende uden at hun havde hørt det mindste. Hvad fejlede hendes hørelse? Hun håbede at det var Marla, men hun håbede forgæves.

Hendes far stod og stirrede ned på hende med vreden lysende ud af øjnene. „Er du nu faldet så dybt som til at stjæle min cognac?“

Hun kunne have klaret vreden og selv den uretfærdige anklage, men skuffelsen i hans øjne gav hende lyst til at kaste sig ud ad vinduet. Det eneste hun ønskede var at komme så langt væk som muligt fra ham og det liv hun havde mistet.

Men hun sprang ikke ud ad vinduet. Hun gjorde det samme som altid når det gjaldt forældrene. Rejste sig og gik sin vej uden forsøg på at forklare — lod dem tro det værste om hende fordi sandheden ville ramme dem endnu hårdere.

„Du er tidligt tilbage,“ sagde Burnett.

Han stod og ventede da hun var kommet ind ad Shadow Falls' store gitterlåge efter at hendes mor havde sat hende af på parkeringspladsen. Hendes mor havde ikke sagt et ord til hende under hele køreturen. Der var heller ikke blevet vekslet mange ord inden de kørte hjemmefra. Men det var der ikke noget nyt i. Sådan havde det været siden hun kom til Shadow Falls.

„Ja,“ sagde hun, uden lyst til at begynde at forklare, i hvert fald ikke over for ham. Han var ikke kun lejrleder, men arbejdede også for FRU, en fraktion af den FBI-enhed der førte tilsyn med det overnaturlige samfund. En enhed som Della

GENFØDT

selv drømte om at komme til at arbejde for fordi hun vidste at hun ville være god til det, på trods af hvor sårbar hun følte sig nu. Hun vidste også hvem hun trængte til at tale med lige nu – en vis hamskifter som altid sagde det helt rigtige. Desværre var han sandsynligvis ikke kommet tilbage fra sin egen forældreweekend endnu.

„Er der noget galt?“ spurgte Burnett og satte farten op for at følge med hendes rasende skridt.

„Nej,“ løj hun, ligeglad med om hendes hjerterytme afslørede løgnen for ham. Hendes hjerte var sikkert alt for knust til at man kunne aflæse dets rytme. Sådan føltes det i hvert fald.

„Della, stå stille og tal med mig,“ sagde Burnett i det autoritative tonefald han stadig ikke helt havde fået vænnet sig af med.

„Om hvad?“ spurgte Della hidsigt. Hun havde slikket sine forældre op og ned ad ryggen hele weekenden for at holde sig gode venner med dem, og hun var absolut ikke i humør til at blive taget i tredjegradsforhør af mr. rend-mig-noget-så-grusomt-Burnett lige nu.

Pludselig stod Holiday, den anden lejrleder og Burnetts højgravide kone, ved siden af dem og så fra den ene til den anden. Della forstod slet ikke hvordan hun havde overset hende. Den var åbenbart også gal med hendes øjne.

„Hvad er der i vejen?“ spurgte Holiday.

„Ikke noget. Jeg vil bare gerne ned til min hytte i en fart.“

„Du er her tidligt,“ sagde Holiday.

„Er det måske forbudt? Skal jeg gå min vej og komme tilbage om fire timer? Det kan jeg godt hvis I vil have det.“

„Nej, vi vil have at du fortæller os hvad der er i vejen,“ sagde

GENFØDT

Burnett insisterende, og nu lød han næsten lige så sur som hende.

„Der er overhovedet ikke noget i vejen!“ hvædede Della.

„Hvorfor har du så tårer i øjnene?“ ville Holiday absolut vide.

Tårer i øjnene? Della følte efter, og hendes fingre blev våde. „Allergi,“ sagde hun.

Burnett stønnede opgivende. „Prøv ikke på at lyve for ...“

„Så, nu tager vi det ganske roligt alle sammen.“ Holiday lagde hånden på Burnetts underarm.

Della undrede sig. Utroligt at den smule berøring fra Holiday kunne få Burnett til at ligne en af mildhedens engle. Næsten, i hvert fald. Men selvfølgelig, Holiday var alf, og en alfs berøring kunne være utroligt overtalende, men Della regnede nu mere med at det var kærligheden til Holiday der fik Burnett til at sadle om.

„Alt er fint,“ sagde Della tænderskærende ved synet af den dybe empati i Holidays øjne. Hun hadede bare virkelig det udtryk.

„Godt. Du ringer bare hvis jeg kan hjælpe dig med noget,“ sagde Holiday og lagde hånden på Dellas arm.

Den varme og ro der flød fra hende dæmpede Dellas indre oprør. Bare ikke tilstrækkeligt. Der skulle meget mere til for at det lykkedes.

„Tak,“ sagde hun og sprintede af sted inden Burnett nåede at blande sig yderligere. Det gjaldt om at komme væk inden han opdagede hvor ude af den hun var. Ellers risikerede hun at han blev enig med sig selv om at hun var for ustabil til at beskæftige sig med FRU-sager.

„Husk at vi er her hvis du har brug for ...“ råbte Holiday.

GENFØDT

Della lukkede resten ude. Det eneste hun ønskede, var at være alene. Hun satte farten op og mærkede blodet bruse gennem kroppen mens hendes fødder begyndte at hæve sig fra jorden så hun halvt løb, halvt fløj. Hun holdt med vilje farten så meget nede at fødderne ikke helt slap jorden. Smældet af skosålerne mod jorden gav hende en meget velkommen form for afløb. Det betød ikke noget at hendes hoved dunkede i takt med hvert skridt. Heller ikke at det fik det til at stikke mere i hjertet.

Da hun nåede sidestien som førte til hendes hytte, ignorerede hun den og fortsatte ligeud. Hun manglede stadig meget i at have løbet raseriet og fortvivlelsen ud af kroppen. Hun efterlod sin rygsæk for foden af et træ og løb nordpå gennem skoven. Et stykke fremme snævrede stien så meget ind at hun den ene gang efter den anden måtte feje fremstikkende grene til side med underarmene.

Hegnet der afgrænsede Shadow Falls' område dukkede op forude, og et øjeblik overvejede hun at sætte farten endnu mere op og springe over det, men skiftede mening i sidste øjeblik. Det ville udløse alarmerne, og så havde hun en meget sur Burnett i hælene i løbet af kort tid. I stedet drejede hun mod øst og løb videre langs hegnet. Hun tog turen hele vejen rundt to gange og var på vej tilbage ad stien der førte til hendes egen hytte da hun opfangede lyden af fodtrin som kom imod hende.

Det første hun følte var lettelse over at hendes vampyrhørelse fungerede igen. Hun fokuserede på den retning lyden kom fra. Fodtrinenes ophavsmand var usynlig bag træer og buske. Hun lagde hovedet tilbage og vejrede i luften. Færten var en vampyrs, men hun var helt sikker på at den ikke kom fra en af

GENFØDT

Shadow Falls' vampyrer. I så fald ville hun have genkendt den med det samme.

Var der tale om en ubuden gæst? En omstrejfende rebel som var ude på at skabe vanskeligheder for Shadow Falls? Den instinktive trang til at beskytte sit territorium fik hendes hugtænder til at glide ned. Hun følte et stød af forventning ved tanken om at overraske en indtrænger. At få en eller anden at afreagere på var lige hvad hun havde brug for nu. Især én som hun kunne lade al sin ophobede vrede gå ud over uden at føle dårlig samvittighed bagefter.

Fodtrinene standsede. Havde den indtrængende hørt hende? Måske fangede hendes fært? Ja, for da fodtrinene begyndte igen, fjernede de sig fra hende.

„Løb endelig så hurtigt du kan, min ven,“ mumlede hun indædt. „Det gør det hele meget sjovere. Du slipper ikke væk!“

Hun satte af og fløj hen over trætoppene for at fange sit bytte. Der skulle muskelkraft til at løbe, men at flyve krævede en anden form for energi. Det forudsatte at hver eneste muskel i hele kroppen var spændt til bristepunktet.

Terrænet under hende flød ud for hendes øjne på grund af den fart hun holdt, og pludselig gik det op for hende at den indtrængende var holdt op med at løbe og havde søgt skjul. Fejlede hans hoved noget? Troede han måske at hun ikke kunne snuse sig frem til ham? Hun landede i en lysning tæt ved søen. Færten strømmede hende i møde fra et sted lige bag træerne.

Nu skulle det gå stærkt. Burnett kom sikkert farende om et øjeblik. Den ukendte måtte have udløst alarmen da han forcerede hegnet. Den havde sikkert larmet for fuld udblæsning i lang tid.

GENFØDT

Hun håbede at hun fik fat i nakken på den indtrængende inden Burnett viste sig. Det ville være endnu bedre hvis hun havde bukket begge ender sammen på ham når lejrlederen nåede frem. Så kunne han se at hun ikke var noget tudehoved, og at han roligt kunne tage hende med på FRU-opgaver.

„Jeg kan lugte dig,“ råbte hun. „Kom hellere frem og gør det hele lettere for dig selv!“ Nu kunne fyren ikke påstå andet end at han var advaret. Della syntes at hun var meget fair. „Eller bliv ved med at lege skjul. Jeg er ligeglad. Jeg skal nok finde dig.“

Hun gik langsomt frem mod træerne, hele tiden på vagt over for et angreb.

Hun var villig til at sværge på at hun hørte en kvist knække. Hun fortsatte fremad og lod næsen overtage styringen. Jo nærmere hun kom, jo mere velkendt forekom den fremmede vampyrs fært. Han hørte ikke til Shadow Falls' beboere, men det var ikke første gang hun mærkede denne fært. Den lå gemt et sted i hendes hukommelse. Og selv om hun ikke kunne sætte navn eller ansigt på den, havde hun en bestemt følelse af at hun ikke huskede den for noget godt.

De små hår i nakken rejste sig, og hendes hovedpine vendte tilbage. Hun fortsatte frem mod en tæt samling buske. Noget sagde hende at den fremmede skjulte sig inde mellem dem. Hun betænkte sig et øjeblik, lidt skræmt over den vage erindring om fare i forbindelse med færten, og besluttede at vente lidt endnu for at give Burnett tid til at nå frem.

Hun fortrød det i næste sekund. Burnett ville uden tvivl tage det som et bevis på svaghed. Med en dæmpet knurren masede hun sig ind mellem buskene. Intet rørte sig derinde, men hun så et glimt af noget mellem tornene. Blå bomuld.

GENFØDT

En langærmet skjorte. Havde indtrængereren smidt skjorten for at lede hende på vildspor?

Det havde han. Og desværre var hun hoppet i med begge ben. Hun løftede hovedet og snusede i luften for at fange hans fært. Den ramte hende samtidig med lyden af hans stemme.

„Det skulle vel ikke være mig du leder efter?“

Kapitel 2

Dellas hugtænder gled længere ned idet hun vendte sig. En mørkhåret ung fyr med meget blege grønne øjne stod nogle få skridt fra hende. Han var i jeans og en T-shirt han åbenbart brugte som undertrøje. Den sad stramt over et par brede skuldre og en muskuløs brystkasse. Ikke fordi hans brystkasse betød noget, huskede hun sig selv på og flyttede blikket tilbage til hans ansigt.

Hun var helt sikker på hans vampyrfært, men den kendsgerning at hans hugtænder ikke var synlige og at hans øjne heller ikke var farvet af situationen fik hende til at koncentrere sig om hans hjernemønster. Jo, han var helt bestemt vampyr. Hun så at han også studerede hendes hjernemønster, men han viste stadig ingen reaktion på situationen.

Var han for dum til at være bange?

„Du er trængt ind på privat grund uden tilladelse!“ bjæfede hun.

Han skød det ene øjenbryn i vejret. „Er du sikker?“

Hun skar tænder over hans forsøg på at spille smart, sprang frem og gav ham et hårdt skub i brystet. Han endte på bagdelene med et bump og kiggede chokeret op på hende.

„Ja, det er jeg,“ sagde hun og lagde hovedet på skrå.

GENFØDT

I næste øjeblik var han på benene og satte i et spring, landede foran hende og stak sit ansigt tæt hen til hendes. „Du er en rigtig lille vildkat, hva?“

Hun kunne ikke andet end beundre ham for hans mod. Eller dumhed. Ganske vist var han et helt hoved højere end hende, men det skræmte hende ikke det mindste.

Hun forsøgte at bevise det ved at give ham et nyt skub, men hans hænder lukkede sig om hendes håndled i et jerngreb. Hun prøvede at rive sig fri, men han holdt fast. Hans øjne lyste op, og nu så hun et glimt af hans hjørnetænder under overlæben.

Godt, nu vidste han i det mindste at det her ikke var en leg. „Giv slip!“ hvæsede hun.

Da han ikke adlød øjeblikkelig, gik hun til angreb og svingede knæet op mod hans skridt. Han slap hendes ene hånd og blokerede knæet, hvilket hele tiden havde været hendes håb. Hun brød sig ikke om nærkontakt med andres kønsorganer. Hun greb fat i hans frie arm og slyngede ham tre meter op i luften, men selv om det var kommet bag på ham, landede han smidigt på fødderne, og nu var hans hjørnetænder fuldt synlige, og hans øjne lyste gult.

„Hvad er det du er så ivrig efter at bevise?“ spurgte han og kom hen mod hende uden det mindste tegn på frygt.

At jeg har hvad der skal til for at blive FRU-agent. „At indtrængere som dig ikke hører til i Shadow Falls,“ sagde hun og fordelte vægten på fødderne, parat til at sætte af igen, men denne gang gik hun efter blod.

„Stop, Della!“

Den dybe stemme var ikke til at tage fejl af.

„Hvorfor var du så længe om det? Jeg overraskede denne

GENFØDT

her omstrejfer.“ Hun skævede til Burnett, godt tilfreds med at han havde set hende i aktion. Desværre virkede han ikke spor begejstret.

„Gjorde du dig den ulejlighed at spørge om han havde tilfaldelse til at være her?“

„På en måde.“ Della gjorde et par synkebevægelser. Det lod til at hun havde dummet sig noget så grundigt igen.

Burnett så hen på den mørkhårede fyr. „Fortalte du hende at du er optaget på kostskolen?“

Så fyren var en ny elev? Della spurgte ikke. Svaret var indlysende.

„Gjorde du?“ gentog Burnett.

Den elendige skiderik trak på skuldrene og svarede med hendes egne ord. „På en måde.“

Burnett slog irriteret ud med hænderne. „Så har I været lige gode om det her pjat!“ rasede han og så fra den ene til den anden. „Kan jeg gå tilbage til det jeg var i gang med eller er jeg tvunget til at være babysitter for jer?“

Della kneb munden sammen, uvillig til at tage hele skylden for fejltagelsen. Hun stirrede vredt på Burnett. „Du skulle have sagt at du have lukket en ny elev ind på området.“

„Det ville jeg også have gjort hvis du ikke havde haft så travlt med at rende din vej,“ sagde Burnett og var oppe over trætoppene før hun fik taget sig sammen til at svare.

Della vendte sig med en lunken undskyldning på læberne til den nye elev, men kom i tanke om fornemmelsen af at kende hans fært et eller andet sted fra. Nu hvor hun havde ham så tæt på var hun helt sikker på at hun havde den i sin hukommelse. Men hvordan var den endt der? Og hvorfor vakte erindringer om den modvilje?

GENFØDT

Hun var lige ved at spørge hvor de havde mødt hinanden før, men pludselig havde hun ikke lyst til at give sig i snak med en fyr hun havde set frem til at tvære ud for et øjeblik siden. Uden et ord vendte hun sig og gik tilbage mod sin hytte.

„En fornøjelse at hilse på dig,“ råbte han efter hende i sit smartfyr-tonefald.

Hun hverken vendte hovedet eller svarede, gav ham bare fingeren og gik videre.

Hans reaktion var en latter det gjorde hende endnu mere rasende.

Della gik direkte i seng, stadig ude af sig selv efter hjemme-weekenden. Stik imod forventning faldt hun i søvn, og hun ville formentlig have sovet godt og trygt resten af dagen hvis ikke Miranda og Kylie var kommet tilbage og havde banket på hendes dør. De lod helt til at have glemt hvor tit hun havde gjort dem opmærksom på at vampyrer altså fik deres bedste søvn i dagtimerne. På den anden side var hun glad for at se dem. Når bare hun havde sine venner, kunne det være lige meget hvad hendes forældre gik og troede om hende. Ikke?

„Ja, ja, nu kommer jeg,“ sagde hun da de begyndte at hamre på døren igen.

Hun åbnede døren, og Kylie og Miranda stormede ind med udbredte arme der signalerede gruppekram. Della fandt sig tålmodigt i det, selv om kram i det hele taget aldrig rigtig havde været noget for hende, heller ikke før hun blev vampyr. Hun nøjedes med at rulle med øjnene og lod dem afreagere trangen – og måtte indrømme at hun for en gangs skyld næsten nød det. Næsten.

„Hvorfor ringede du ikke til os med det samme?“ spurgte

GENFØDT

Kylie. Den lyshårede kamæleon tilhørte en sjælden art af de overnaturlige og var i stand til at antage andre arters skikkelser som det passede hende. Desuden var hun beskytter hvilket betød at hun kunne mobilisere vældige kræfter til at beskytte alle andre end sig selv.

„Fordi min mobiltelefons batteri løb tomt og jeg havde glemmt opladeren,“ svarede Della.

„Du glemmer aldrig noget,“ sagde Miranda.

Hun havde ret. Della glemte aldrig noget – ikke normalt i hvert fald. Men hun havde været ved siden af sig selv i den sidste uges tid. Hun tog sig til nakken og følte efter bumsen der havde givet hende mareridt. Den var næsten forsvundet. Godt.

Hun opdagede at de to andre stod og så afventende på hende. „Nå, men det gjorde jeg altså for en gangs skyld,“ sagde hun og skar ansigt.

Kylie sukkede. „Vi har været bekymret for dig. Hvor slemt var det derhjemme?“

„Tvang de dig til at tage endnu en graviditetstest?“ spurgte Miranda.

„Nej.“ Della sukkede og gik hen mod køleskabet. „Men jeg må have en cola hvis jeg skal lette mit stakkels hjerte. Hvordan er jeres hjemmeweekend gået?“

„Det kræver også cola hvis jeg skal fortælle om det,“ sagde Miranda. „Min mor vrøvlede hele tiden om at hendes venindes datter havde vundet Wicca-konkurrencen for tredje år i træk. Som om den slags tåbelige konkurrencer interesserer mig det mindste! Hvad så om lille henrivende miss Suzie kan forvandle en græshoppe til en ildflue? Jeg er glad for at være ordblind.“

GENFØDT

Della hentede tre dåsecolaer ud af køleskabet. Hun knugede en af dem så hårdt at den var ved at eksplodere, fordi Mirandas hjerterytme tydeligt afslørede at hun løj. Hun skar tænder ved tanken om hvor stærkt Miranda ønskede at gøre sin mor tilfreds. Hvorfor sagde hun dog ikke til den lede heks at hun kunne tage sin kost og stoppe den langt op i ...

Della ville hellere end gerne selv sige det til hende. Én ting var at have forældre der var skuffede over én fordi de ikke vidste at man var vampyr, noget helt andet at have en mor som aldrig var tilfreds med noget som helst. Della havde benyttet sin superhørelse til at lytte til samtalerne mellem Miranda og hendes mor på næsten hver eneste forældredag, og det havde flere gange kostet hende stort besvær ikke at gå hen og fortælle heksen et par sandheder.

Kunne hun da slet ikke se hvor meget Miranda ønskede hendes anerkendelse? Og Miranda var virkelig værd at give anerkendelse. Trods ordblindheden havde hun fået glimrende styr på sine evner som heks. Det var mindst en måned siden hun sidst havde forvandlet nogen til en kænguru eller et stinkdyr ved et uheld. Og det var usædvanlig godt klaret når det gjaldt Miranda.

Della rakte Kylie den en af dåsecolaerne. „Hvordan var din hjemmeweekend?“

„Ikke så slem,“ sagde Kylie og åbnede coladåsen.

Bruset fra kulsyren i colaen fyldte værelset. Della var efterhånden kommet til at opfatte det som en fast del af indledningen til deres 'rundbordssamtaler' som altid lettede hendes skuldre for vægten af det hun havde slæbt med sig hjemmefra. Den var en forsikring om venner der var parat til at lytte og trøste.

GENFØDT

„Har du fortalt hende at du kan gøre dig usynlig?“ spurgte Della.

Kylie havde taget sig sammen til at fortælle sin mor om sine overnaturlige evner, bare ikke dem alle sammen.

„Nej, jeg er bange for at hun flipper ud. Det er lidt ligesom at fortælle et barn hvor små babyer kommer fra. Man er nødt til at forberede dem lidt.“

Della lo. „Jeg har set en fødsel i en tv-udsendelse. Det var næsten som at overvære en blodig færdselsulykke. Man vil helst vende hovedet væk, men kan ikke lade være med at kigge.“

Hun afleverede den anden dåsecola til Miranda, åbnede sin egen og nød lyden af bruset idet hun lod sig falde ned på en stol. Også Kylie og Miranda satte sig. Disse samtaler ved bordet efter familieweekenderne var blevet en fast del af deres liv. En del som Della var mere afhængig af end hun syntes om. Det var farligt at knytte sig for tæt til sine bofæller. De kunne også pludselig vende én ryggen.

Kylie drejede coladåsen mellem fingrene. „Jeg har savnet jer hele weekenden.“

„Men hun har ikke savnet Lucas.“ Miranda åbnede sin cola og vred sig uroligt på stolen, noget hun altid gjorde når hun havde noget sladder hun brændte efter at bringe videre.

Della kendte tegnene, men de gjorde hende ikke urolig. De tre havde en pagt. Intet af det der blev sagt her ved bordet kom videre.

„Hendes mor inviterede Lucas på besøg!“ spruttede Miranda og kørte rundt på stolen igen.

Della kiggede overrasket på Kylie. „Gjorde hun? Tvang hun dig til at læse ti af sundhedsmyndighedernes pjecer om hvor-

GENFØDT

dan man undgår at blive gravid inden han viste sig?“

Kylie grinede. „Kun en enkelt. Vidste du at kun omkring halvtreds procent af teenagemødre opnår et eksamensbevis fra high school? Og at børn af teenagemødre klarer sig dårligt i skolen, har flere helbredsproblemer og næsten alle kommer i konflikt med loven under deres opvækst?“ Hun klukkede. „Denne gang handlede det i det mindste ikke om kondomer.“

De lo alle. Der var altid masser af latter ved disse rundbordssamtaler.

„Lod hun dig gå på date med ham?“

„Nej, vi var ude at spise sammen med min mor, og bagefter sad Lucas og jeg på mit værelse og snakkede.“

„Snakkede? Jeg tror gerne at I begge brugte munden flittigt,“ sagde Della. Kylie og Lucas var faste kærestepar og gik i seng sammen. Ikke fordi Kylie havde talt om det, bortset fra en kort bemærkning om at det var dejligt. Della forstod godt at Kylie var diskret med det, og det passede hende udmærket. Sex var ... pinligt.

Og nogle gange vidunderligt. Tanken om hendes ekskæreste, Lee, strejfede hende ganske kort. Derefter huskede hun hvor tæt på det var kommet med Steve, den sexede hamskifter fra sydstaterne. Himlen være lovet at hun kom til fornuft før hun vovede sig længere ned ad den vej.

„Godt, nu har du holdt os hen længe nok, Della,“ sagde Miranda. „Ud med det. Det alt sammen.“

Della betænkte sig. Tanken om at rykke ud med alting tiltalte hende ikke. Selv om det kunne være dejligt at betro alle sine bekymringer til andre, føltes det også lidt som klynkeri, for ikke at tale om illoyalt over for forældrene. Hendes far havde altid indprentet hende at loyalitet over for familien var

GENFØDT

absolut det vigtigste af alt.

Hun kom i tanke om det billede hun havde fundet i det gamle album, og først i det øjeblik huskede hun at hun havde efterladt sin rygsæk under træet ved begyndelsen af stien der førte ned til hytten. Hun sprang op med et sæt. „Fandens!“

„Hvad er der i vejen?“ spurgte Kylie.

„Min rygsæk ligger under et træ ude ved hovedstien.“

„Nej, den gør ikke,“ sagde Miranda. „Jeg fandt den ude på verandaen og tog den med ind. Den ligger henne på sofaen.“

„Burnett må have fundet den og ...“ Della tog sig i det. Hvem sagde at det var Burnett? Det kunne lige så godt være ham indtrængereren. Han vidste ikke i hvilken en af hytterne hun boede, men han kunne have fulgt hendes fært.

Havde han rodet rygsækken igennem? Tanken om det gjorde hende rasende. Og det var ikke fordi han så havde set hendes bh'er med ekstra fyld, men på grund af fotografiet. Hvis han havde krøllet eller ødelagt det, skulle han ... For helvede da også! Hvordan havde hun kunnet finde på bare at smide rygsækken fra sig? Nå ja – hun havde været helt rundt på gulvet på grund af forældrene.

„Hvad er der i vejen?“ spurgte Kylie.

Della sprang tværs gennem fællesstuen og rev rygsækken til sig. „Der er kommet en ny fyr. Det er måske ham der har afleveret rygsækken på verandaen.“

„Ja, Lucas fortalte at han dukkede op lige efter at vi var taget af sted i lørdags,“ sagde Kylie. „Han er vampyr.“

„Han er en skiderik!“ skummede Della.

„Hvordan det?“ spurgte Miranda. „Hvis han fandt din rygsæk, var det da pænt at komme og aflevere den.“

„Han har måske rodet den igennem,“ sagde Della, uden at

GENFØDT

begribe deres undren. Hvem ønskede at en fyr rodede rundt i deres undertøj og grinede ad deres smølfepyjamas? Hun løftede rygsækken op og snusede til den. „For helvede! Den stinker langt væk af ham!“

„Du har måske allerede mødt ham?“ spurgte Kylie.

„Ja, det kan du lige regne med. Burnett glemte at fortælle mig at vi havde fået en ny ind, og jeg opdagede ham i skoven og troede at han var en omstrejvende rebel.“

Miranda knækkede fnisende sammen. „Og så gik du i gang med at sparke røv?“

„Jeg skulle lige til det da Burnett dukkede op.“

„Er han lækker?“ spurgte Miranda. „Ikke fordi jeg er interesseret ... men man har vel lov til at kigge så længe man holder fingrene for sig selv.“

Hun fniste igen, og det hjalp ikke på Dellas humør.

„Jeg siger jo at han er en skiderik.“ Della huskede hvordan han var kommet målbevidst frem mod hende i sin stramtsiddende T-shirt uden at vise noget tegn på frygt. Hun åbnede rygsækken og ledte efter billedet af sin bedstemor sammen med hendes far og hans tvillingebror.

„Er den rygsæk en afledningsmanøvre så du slipper for at fortælle om din weekend?“ spurgte Miranda.

„Nej,“ svarede Della. „Jeg vil bare være sikker på at ...“

Hun trak lynlåsen helt tilbage og kiggede efter den lille hvide konvolut hun havde stukket ind mellem sit undertøj og smølfepyjamassen inden hun tog hjemmefra. Den var der ikke! Hun gav sig til at hive alting op, og da der ikke var mere tilbage, vendte hun bunden i vejret på rygsækken og rystede den i håb om at se konvolutten komme flagrende ud. Hun håbede forgæves. Rygsækken var tom. Billedet var forsvundet.

GENFØDT

„Nej, nej!“ mumlede hun. Hvad hvis hun aldrig fik det tilbage? Det var sikkert det eneste billede hendes far havde af sin bror. Det måtte ikke blive væk. Hendes far ville slå hende ihjel.

Nej, det ville han selvfølgelig ikke – bare blive endnu mere skuffet over sin ældste datter end han var i forvejen.

„Det kan ikke være rigtigt!“ sagde hun.

„Hvad taler du om?“ spurgte Kylie.

„At han tog det! Hvad i helvede vil han med det?“

„Med hvad?“ spurgte Kylie. „Hvad har han taget?“

Della svarede ikke. Hun var nødt til at finde den lede vampyr og få fotografiet tilbage. Hun strøg ud ad døren og satte af fra verandaen.

På vej op over trætoppene fik hun uventet selskab. Kylie havde skiftet skikkelse til vampyr og fløj af sted ved siden af hende.

„Hvad har han taget?“ spurgte hun.

„Et gammelt fotografi,“ svarede Della med øjnene rettet mod terrænet under dem, på jagt efter den forbandede tyveknægt. „Et gammelt fotografi som tilhører min far. Hvis han så meget som har krøllet et hjørne, skal jeg ...“

„Hvorfor skulle han stjæle et gammelt fotografi?“

„Det ved jeg ikke, men jeg har tænkt mig at finde ud af det. Og det er måske bedst at du vender om og bliver dig selv igen, for hvis det bliver nødvendigt, skal det være mig en fornøjelse at banke svaret ud af ham.“

„Du kan ikke ...“

„Bare vent og se!“ snerrede Della, og blodet kogte i hende da hun fik øje på tyveknægten nede mellem træerne.

Kapitel 3

Tyveknægten så i vejret et par sekunder før Della smækkede fødderne i jorden fem eller seks skridt fra ham. Kylie, den evige fredsmægler, slog ned midt imellem dem.

„Hvor er det?“ spurgte Della. Hun lænede sig til højre og kiggede hen over skulderen på Kylie mens hun åbnede og lukkede hænderne i sin iver for at få fat i kraven på tyveknægten.

Han koncentrerede sig om Kyliens hjernemønster et øjeblik og så åbenbart ikke andet end en vampyrs. Han var stadig ganske uanfægtet. Della håbede næsten at hun kunne provokere ham til at angribe, så han vækkede Kyliens beskyttertrang. Det kunne måske fjerne hans irriterende ro.

Han flyttede blikket til Della. „Der kan man se. Smølfepigen vender tilbage. Men du har da i det mindste ikke Disneyfigurer på dit undertøj.“

Dellas blodtryk skød et godt stykke i vejret. „Hvad siger du? Er du en af de perverse fyre der tænder på pigeundertøj?“ knurrede hun med mord i stemmen og tog et skridt frem, men kunne ikke komme forbi Kylie. „Hvor har du gjort af det?“

Hvis han var klog, rykkede han ud med det i en vis fart.

Kylie vendte hovedet halvt og holdt den ene hånd i vejret. *Tag det nu roligt.* Men Della var ikke indstillet på at tage no-

GENFØDT

get som helst roligt. Fyren havde stjålet hendes fars fotografi. Den kendsgerning at hun først havde fjernet det fra sin fars album uden at spørge om lov, kom ikke sagen ved.

„Taler du om denne her?“ Skiderikken tog den sammenfoldede konvolut op af baglommen.

Med et sæt var Della forbi Kylie og flåede konvolutten ud af hånden på ham. „Hvorfor tog du den?“ Hun åbnede hurtigt konvolutten for at sikre sig at han ikke havde revet billedet i stykker og åndede lettet op. Der var ikke sket noget med det.

„Jeg var såmænd på vej tilbage til dig med det. Da jeg fandt rygsækken, kiggede jeg i den for at se hvem den tilhørte. Jeg lagde den på din veranda, og først på tilbagevejen så jeg konvolutten ligge på jorden under træet og blev klar over at den måtte være faldet ud da jeg åbnede rygsækken.“

„Løgner!“ hvædede Della selv om hun kunne høre at hans hjerterytme stadig var ganske rolig.

Kylie trådte ind mellem dem igen. „Slap nu af,“ sagde hun. „Du har fået fotoet tilbage, og hans hjerterytme siger at han taler sandt.“

Det passede ganske vist, men Della var lige kommet i tanke om noget andet som hun ikke kunne få til at passe. „Hvordan kan du vide at det var min rygsæk hvis du ikke har set billedet med mit efternavn bagpå? Vent – hvorfra kender du i det hele taget mit navn?“

Fyren smilede til Kylie og sendte derefter Della et træt blik hen over hendes skulder. „Mr. James kaldte dig Della. Og din mor har skrevet dit fulde navn på en navnemærkat som er klistret fast inde i rygsækken – sikkert samtidig med at hun pakkede den nuttede smølfepyjamas ned til dig.“

Della skar tænder. Hvor ville det være dejligt at tvære den

GENFØDT

irriterende fyr ud. Hun kunne ikke huske at have set en navnemærkat i rygsækken, men det kunne godt ligne hendes mor at klistre én ind. I så fald måtte det være sket dengang hun stadig regnede hende for sin datter. Det var snart længe siden, og Della forstod ikke hvordan hun havde overset den. Men måske var fyren fuld af løgn. Hvis han troede at hun ikke ville kontrollere det, tog han meget fejl.

„Okay, lad os komme tilbage,“ sagde Kylie. „Vi fik hvad vi kom efter.“

Kylie tog fuldstændig fejl. Della havde ikke fået hvad hun kom efter, og hun ville have sin hævn. Hun smuttede uden om Kylie igen, lænede sig krigerisk frem mod fyren og snusede ind.

„Har vi mødt hinanden før?“ hvæsedde hun.

Han stak tommelfingrene ned bag sit bælte, lænede sig tilbage og kiggede ned på hende. „Har du allerede glemt det? Jeg er ham fyren du beskyldte for alt muligt lidt tidligere på dagen.“

„Jeg mener før det, din idiot!“

Han gjorde et stort nummer ud af at snuse kraftigt ind. „Det tror jeg ikke.“

Hun lyttede efter hans hjerte. Det slog fuldstændig regelmæssigt, men det var ingen garanti. Hun havde hørt at der fandtes vampyrer som kunne kontrollere deres hjerterytme, og så kunne han jo også være en af de her patologiske løgnere som var umulige at afsløre fordi de selv troede på hvert eneste ord de sagde. Han kunne godt ligne sådan en. Høj, selvsikker og med grønne øjne i så bleg en nuance at der måtte være noget lusk ved dem.

Hun stoppede konvolutten i baglommen og vendte sig mod Kylie. „Lad os komme tilbage.“

GENFØDT

„Går I allerede?“ sagde fyren. „Nu var det ellers lige ved at blive interessant.“

Della snurrede rundt mod ham. „Interessant? Jeg vil hellere sidde og se mine tånegle gro end spille tid sammen med dig!“

Han lo. Det lød som om han virkelig morede sig, og det gjorde hende endnu mere sur. Hun hvæsedede igen.

„Godt, vi må vist hellere komme af sted,“ sagde Kylie og strejfede Dellas arm, hvorefter hun, som den fredsstifter hun var, vendte sig mod den nyankomne. „Velkommen til Shadow Falls. Jeg hedder Kylie.“

Della rullede opgivende med øjnene. Hvorfor skulle Kylie altid være så satans flink?

„Er du Kylie Galen?“ spurgte fyren med noget der lignede ærefrygt. „Wow, dig har jeg hørt en masse om.“

„Tro ikke på det halve,“ sagde Kylie, pludselig en anelse genert.

„Mit navn er Chase Tallman,“ sagde han.

Della skummede indvendig da hun så hvordan han forsøgte at gøre indtryk på Kylie. Han gik endda så langt som til at skyde brystet frem som en eller anden højet fugl i færd med at indlede en parringsdans. *Ja, ja, bliv endelig ved med det, så skal en vis varulv nok sørge for at du får roven på komedie!* Og hvis Lucas stik imod forventning havde brug for assistance, skulle det være hende en udsøgt fornøjelse at ... Della tog sig i det. Chase Tallman. Hun lagrede navnet i hukommelsen til fremtidig brug, vendte sig og satte af sted i løb.

Hun brød sig ikke om den fyr.

Hun stolede ikke på den fyr. Og hun kom aldrig til det før hun fandt ud af hvorfra hun kendte ham og hvorfor han løj.

GENFØDT

„Jeg kan altså ikke fordrage at I pludselig farer af sted og lader mig sidde tilbage og glo!“ jamrede Miranda da Della trådte ind ad hyttens dør med Kylie i hælene. „Jeg vil også med!“

Della sukkede opgivende. Var det måske hendes skyld at hekse ikke kunne flyve? „Hvad skulle vi gøre? Tage dig på ryggen ligesom den der gås med ham den lille svensker?“

„Det kunne I godt have gjort!“ sagde Miranda. „Jeg gik glip af alt det sjove!“

„Det var ikke spor sjovt. Den fyr er et perverst svin.“ Della gik direkte hen til sofaen, åbnede rygsækken og kiggede efter navnemærkaten, og til hendes store ærgrelse sad den der og grinede lystigt til hende. Var det da helt umuligt at tage den lede fyr i en løgn? Hun strøg tilbage til køkkenet, smed konvolutten på bordet og lod sig falde ned på sin stol.

„Wow, hold dig endelig ikke tilbage,“ sagde Miranda.

Della så Miranda kigge spørgende på Kylie. Kylie trak på skuldrene som om hun ville sige, *jeg forstår heller ikke en lyd af det hele.*

„Underligt at du har set dig så gal på ham, Della,“ sagde Miranda. „Der er allerede almindelig enighed i lejren om at han er en rigtig lækkermås. Men han kan selvfølgelig ikke være mere lækker end Perry.“ Hun smilede saligt og så hen på Kylie. „Hvad siger du? Er han lækker?“

„Ja, til en vis grad,“ sagde Kylie med et undskyldende sideblik til Della. „Men det udelukker ikke at han tænder på pigeundertøj.“

„Gør alle fyre ikke det hvis det ellers er frækt nok?“ spurgte Miranda.

„Nej, han er et modbydeligt kryb,“ vrissede Della. „Og utroligt selvoptaget. Og hans fært ... der er noget bekendt ved

GENFØDT

den. Den minder mig om et eller andet, og det er ikke noget godt.“

„Måske minder hans fært bare om en andens?“ foreslog Kylie.

Della rystede energisk på hovedet. „Din vampyrlugtesans er åbenbart ikke fuldt udviklet endnu. Vi forveksler aldrig en fært. Og hvis der foregik noget intenst da vi mærkede den første gang, er der også en følelsesmæssig tilknytning.“

„Wow,“ sagde Kylie. „Lucas fortalte mig at det er det samme med varulve.“

„Men deres sans er ikke lige så skarp som hos vampyrerne,“ sagde Della. „Jeg ved godt at de er ulve, men for en vampyr, som ikke går rundt og snuser til alt hvad han eller hun kommer i nærheden af, er det følelsesmæssige bånd stærkere.“

„Der kan man bare se. Lad bifaldet bruse,“ sagde Miranda. „Der findes intet over og intet ved siden af vampyrer.“

Della sendte hende et rend-mig-noget-så-grusomt-blik.

Miranda fniste bare, og Della måtte konstatere at der åbenbart også var noget galt med hendes evne til at sende morderiske blikke.

„Hvad er det for følelser han minder dig om?“ spurgte Kylie, og både hun og Miranda kom hen og satte sig ved bordet.

„Følelsen af fare,“ svarede Della og trak konvolutten til sig og tog fotoet ud for at betragte sin onkel nærmere. Han lignede hendes far til forveksling.

„Kan det ikke være den gode slags fare?“ spurgte Miranda. „Du tændte måske på ham og kom i tvivl om dine følelser for Steve.“

„Jeg har ingen følelser for Steve!“ vrissede Della og mærkede til sin store ærgrelse at hendes hjerterytme steg. Nå, hvad

GENFØDT

så om hun følte et eller andet? Det kunne være fuldstændig ligegyldigt, for hun havde ikke tænkt sig at lade det blive til mere. Hun trak vejret dybt og koncentrerede sig om fotografiet.

„Det har vi regnet ud,“ sagde Miranda. „Ellers ville du have slået pjalterne sammen med ham for længe siden.“

„Det lyder fjollet. Som om vi var hjemløse!“ snerrede Della.

Kylie løftede begge hænder afværgende. „Hvad er der sket, Della?“

„Ikke noget,“ fastholdt Della.

„Jo, der er,“ sagde Kylie. „Du slår Gnavenport fra Snehvide med flere længder.“

„Så har jeg altid være gnaven!“ insisterede Della.

„Så må det være din arrogance der har fået et par takker opad,“ vrissede Miranda.

„Der er forskel på arrogance og selvtilid!“ hævdede Della.

Både Kylie og Miranda rystede på hovedet.

„Hvad skete der her i weekenden?“ spurgte Kylie.

Det varede lidt før Della fik så meget hold på sig selv at hun kunne fortælle om sin hjemmeweekend. Med monoton stemme beskrev hun mareridtet, puden der slog hul i gipsvæggen, samtalen med Marla og opdagelsen af at hun muligvis havde en onkel som var vampyr. Hun måtte anstrenge sig for at fastholde den monotone stemme da hun sluttede af med at fortælle hvordan hendes far havde overrasket hende i arbejdsværelset og beskyldt hende for at stjele af hans cognac.

Kylie lyttede med voksende bekymring i øjnene. Miranda havde flettet fingrene sammen, bortset fra lillefingrene, som kørte i små, tætte cirkler.

„Jeg er så ked af det,“ sagde Kylie.

GENFØDT

„Hvorfor det? Du har jo ikke gjort mig noget,“ sagde Della.

„Men jeg kan gøre noget,“ sagde Miranda. „Udslynge en forbandelse mod din far. Give ham en slem omgang fodsvamp eller skridtkløe. Jeg er rigtig god til den forbandelse. I min skole havde vi denne her fodboldspiller som ...“

„Du har bare at holde dig fra min fars fødder og skridt!“

„Jeg prøver jo bare at hjælpe,“ sagde Miranda.

„Det kan du ikke. Ikke på den måde,“ sagde Della en smule roligere. „Man kan dårligt nok bebrejde ham noget. Det må virkelig have set ud som om jeg var ude efter hans cognac.“

„Hvorfor fortalte du ham ikke bare sandheden?“ spurgte Kylie medfølelse.

Della fik en klump i halsen på grund af deres iver for at hjælpe hende – selv om Mirandas var lidt malplaceret. Det var derfor hun elskede dem begge to. De bekymrede sig om hende. Alle havde brug for nogen der bekymrede sig om dem. Himlen være lovet at de tre havde fundet sammen. Det sved i øjnene, men det lykkedes hende at holde tårerne tilbage. Hun tog fotoet og huskede sig selv på at hun muligvis havde et familiemedlem som ville kunne forstå hende – måske tilmed være parat til at hjælpe hende.

„Du kunne have fortalt ham at Marla havde hørt ham tale om sin bror, og at det havde gjort dig nysgerrig,“ sagde Kylie. „Så havde han måske fortalt dig noget mere om ham.“

„Du kender ikke min far. Han troede han var alene med min mor da han nævnte sin bror, og jeg tvivler på at min mor bagefter fortalte ham at Marla havde hørt det, og spurgt hende om ham. Det sidste jeg ønsker er at han bliver vred på Marla. Han har allerede mistet én datter.“

„Det var nok klogest at tie stille,“ sagde Kylie.

GENFØDT

„Jeg synes stadig han var et røvhul,“ erklærede Miranda.

„Det var han også,“ sagde Della. „Men det havde han ret til at være hvis jeg havde gjort det han mistænkte mig for.“

„Men det havde du ikke.“

„Nej, men hvordan skulle han tro andet? Jeg lyste langt væk af dårlig samvittighed, og jeg kunne ikke forklare mig uden at blande Marla ind i det. Min eneste mulighed var at lade ham tro at jeg var cognactyv.“

„Det er noget rigtigt møg,“ sagde Miranda. „Jeg er glad for at jeg ikke behøver at skjule at jeg er overnaturlig for mine forældre.“

Men det gør ikke din mor til en mindre led kælling. Della tog sig hurtigt til munden for ikke at komme til at sige det højt.

Hvordan var det Holiday plejede at sige? *Bare fordi vrøvlet bobler og syder herinde* – en fingerbevægelse mod tindingen – *er der ingen grund til at lukke det ud her* – ny bevægelse mod munden. Hun havde også nævnt at overnaturlige forskere overvejede at indlede en større undersøgelse med det formål at bevise at vampyrer manglede det gen der filtrerede upassende udtalelser fra. Della havde ikke været helt sikker på om hun spøjte.

I betragtning af at Holiday var gift med Burnett, som var i olympisk særklasse når det gjaldt om at tale lige ud af posen, kunne det godt tænkes at Holiday havde ment det alvorligt.

På den anden side måtte Della indrømme at hun selv også havde været temmelig ligefrem på det område allerede inden hun blev vampyr.

Hun havde fået karantæne fra børnehaven for at sige at en af pædagogerne lignede Yoda fra Star Wars. Men det var selvfølgelig sket efter at pædagogen havde spurgt hende hvorfor hun ikke så mere asiatisk ud når hun havde et asiatisk navn.

GENFØDT

På det tidspunkt havde Della haft et superkompleks fordi hun var af blandet race og ikke lignede sine talrige asiatiske fætre og kusiner noget mere. Især da hun slet ikke lignede sin mor, som var den klassiske amerikanske blondine.

Kylie lænede sig frem over bordet og kiggede på billedet. „Spurgte du Burnett om han kunne hjælpe dig med at finde ud af om din onkel stadig lever?“

Della rystede på hovedet. „Nej, jeg vil ikke have FRU blandet ind i det.“

„Er du bange for at din onkel er rebel?“ spurgte Kylie bekymret.

„Nej, hvis han ligner min far lige så meget af sind som af udseende, er han meget autoritetstro. Men hvis det viser sig at han ikke er registreret, vil jeg ikke være den der bringer ham i vanskeligheder.“

„Burnett indberettede ikke min bedstefar og hans søster til FRU da han fandt frem til dem,“ sagde Kylie.

„Det var fordi de var kamæleoner. Hvis de havde været hvad som helst andet, ville han sikkert have gjort det. Han har aflagt ed som agent og er forpligtet til at rapportere alt til FRU. Det fortalte han mig da han engang spurgte mig om min fætter Chan.“

„Hvordan finder vi så ud af om din onkel stadig lever?“ spurgte Kylie.

Det 'vi' fik Dellas øjne til at svide igen. Det var sådan rigtige venner skulle være. Når én af dem var i vanskeligheder, holdt de sammen. Della glædede sig over det. Hun forstod bare ikke at hun også hele tiden var ved at briste i krampegråd på grund af det. Kunne der være noget alvorligt i vejen med hende?

GENFØDT

Hun skubbede følelserne fra sig, denne gang med lidt mere beslutsomhed. „Jeg har tænkt på at spørge Derek om hjælp. Du sagde at han engang har arbejdet for et privatdetektivbureau, og jeg ved at han hjalp dig dengang du havde problemer med genfærd.“

„Det lyder som en glimrende idé. Jeg mener at vi så ham blandt dem der spillede basketball da vi forlod spisesalen,“ sagde Kylie. „Lad os gå ud og se om vi kan finde ham.“

„Er det strengt nødvendigt?“ spurgte Miranda. „Der er ikke noget værre end at se en flok svedglinsende, flotte fyre halse rundt efter en bold. Man kan endda risikere at de har smidt t-shirtsene.“ Hun grinede. „Ikke fordi de kan måle sig med Perry. Men øjenguf er øjenguf.“

De forlod leende hytten. Della vendte om i døren og hentede billedet fra bordet i køkkenet. Det kunne tænkes at Derek havde brug for at se det. Da hun lagde det ned i konvolutten, fangede hun endnu et pust af Chase Tallmans fært. Fornemmelsen af fare meldte sig igen og ødelagde noget af hendes genvundne humør.

Hun måtte se at finde ud af hvor og hvornår hun havde været i kontakt med ham. Jo før, jo bedre.

„Jeg sagde jo at de kunne finde på at smide T-shirtsene,“ sagde Miranda og gav Della en albue i siden.

Selvom vi nu var i oktober, havde et pust af sensommer udskudt efteråret endnu et stykke tid. Klokken var to om eftermiddagen, og solen strålede ned over den udendørs basketballbane fra en skyfri himmel. Dellas øjne søgte helt af sig selv gennem flokken af spillere, på jagt efter en ganske bestemt. En vis, sexet hamskifter. Steve.

GENFØDT

Hun fandt ham, og næsten samtidig fandt hans lysebrune øjne hendes. Han havde stadig T-shirt på, men den klistrede til hans svedige overkrop. Sveden gjorde også hans brune hår mørkere og fik det til at krølle i spidserne. Han stod med bolden i hænderne og smilede til hende. Hendes hjerte slog et par kolbøtter, og hun kæmpede for ikke at udsende for mange feromoner.

„Men dog, men dog. Kylie har jo ret. Ham det perverse svin er rigtig lækker,“ sagde Miranda. „Jeg forstår godt hvis du tændte på ham.“

Dellas blik flakkede panikslagent indtil hun fik øje på Chase. Chase med nøgen overkrop. Hans brystkasse virkede bredere og endnu mere muskuløs uden T-shirten. Della gjorde et par synkebevægelser og huskede Mirandas bemærkning om øjenguf. Hun skubbede den hurtigt fra sig og bed tænderne sammen. Ikke tale om at hun ville vise den mindste interesse for hans ... hans manglende påklædning. Men det var for sent. Hun havde stirret en brøkdel af et sekund for længe, og han sendte hende et stort smil. Lort, lort og tre gange lort! Havde han også hørt Miranda?

„Jamen, der har vi jo smølfepigen!“ Han strøg hånden gennem sit mørke hår, og i næste øjeblik ramte bolden ham i hovedet med et hårdt smæk.

Alle lo. Selv Della. Især Della. Hun sendte Steve et stort og opmuntrende smil. Og så hørte hun en knurren fra Chase idet han vendte sig mod Steve.

GENFØDT

Køb bogen online på
www.tellerup.dk